

Wegen naar roem

Jeffrey Archer

Wegen naar roem

Vertaald door Mariët Herlé

SAGA Egmont

Wegen naar roem

Vertaald door Mariët Herlé

Originele titel *Paths of glory*

Tweede druk april 2024

Copyright © 1979, 2024 Jeffrey Archer en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

Foto auteur © Toby Madden

NUR 300

ISBN: 9788726895575 (POD paperback)

ISBN: 9788726487923 (e-book)

ISBN: 9788726488159 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Ter herinnering aan
CHRIS BRASHER
die mij stimuleerde dit boek te schrijven

Met speciale dank aan bergbeklimmer en historica Audrey
Salkeld

Voor haar onschatbare hulp, advies en deskundigheid

Mijn dank gaat ook uit naar

Simon Bainbridge, John Bryant, Rosie de Courcy, Anthony
Geffen, Bear Grylls, George Mallory II, Alison Prince en Mari
Roberts.

Geïnspireerd door een waargebeurd verhaal

Elegy Written in a Country Churchyard

The boast of heraldry, the pomp of pow'r, And all that
beauty, all that wealth e'er gave, Awaits alike th' inevitable
hour:

The paths of glory lead but to the grave.

THOMAS GRAY (1716 – 1771)

Citaat uit 'Elegie geschreven op een dorpskerkhof'

De bluf van wapenspreuken, de praal van macht
En alles dat schoonheid, dat rijkdom ooit gaf,
Op gelijke wijze het onvermijdelijke uur wacht:
Wegen naar roem leiden enkel tot het graf.

THOMAS GRAY (1716 – 1771)

1999

ZATERDAG, 1 MEI 1999

‘De laatste keer dat ik ging boulderen in mijn nagelschoenen viel ik naar beneden,’ zei Conrad. Jochen wilde hoera roepen, maar hij wist dat als hij zou reageren op deze boodschap in geheimtaal, hij een rivaliserende groep zou alarmeren die op hun frequentie zat - of nog erger, dat een meeluisterende journalist zou begrijpen dat ze een lichaam gevonden hadden. Hij liet de radio aan, in de hoop dat er een teken zou komen waaruit zou blijken welke van de twee slachtoffers de patrouille had gevonden, maar hij hoorde niets meer. Alleen een krakend geluid bewees dat er nog iemand daar was, maar dat die niet wilde praten.

Jochen volgde de instructies heel precies en na zestig seconden deed hij de radio uit. Hij wilde dat hij uitgekozen was voor de oorspronkelijke groep klimmers die daar naar de twee lichamen aan het zoeken was, maar hij had aan het kortste eind getrokken. Iemand moest in het basiskamp blijven om de radio te bedienen.

Hij staarde uit zijn tent naar de vallende sneeuw en probeerde zich voor te stellen wat er aan de hand was hoger op de berg.

Conrad Anker keek neer op het bevroren lichaam, de uitgebleekte huid krijtwit. De kleding, of wat daarvan over was, zag eruit alsof die van een zwerver geweest waren, niet van iemand die in Oxford of Cambridge gestudeerd had. Er zat een dik touw om het middel van de man, je kon aan de gerafelde eindjes zien waar het afgebroken moest zijn bij zijn val. Hij had zijn armen boven zijn hoofd gestrekt, het linkerbeen was over het rechter gekruist. Het scheenbeen en het kuitbeen van het rechterbeen waren beide gebroken, zodat het leek alsof de voet los lag van de rest van het lichaam.

Niemand van de groep zei iets terwijl ze hun longen met de ijle lucht probeerden te vullen; je moest niet te veel praten op 8.000 meter hoogte. Anker viel uiteindelijk op zijn knieën en zei een gebed op voor Chomolungma, de godin van Moederaarde. Hij nam er de tijd voor; tenslotte hadden historici, alpinisten, journalisten en gewoon nieuwsgierigen meer dan vijfenzeventig jaar moeten wachten op dit moment. Hij deed een van zijn dikke, met fleece gevoerde handschoenen uit en legde die op de sneeuw naast hem, en duwde daarna met zijn wijsvinger de stijve kraag van het jasje van de dode man weg. Anker voelde zijn hart bonzen, toen hij de keurige rode letters zag op het naamlabell dat in de kraag van zijn overhemd genaaid was.

‘Oh mijn God,’ zei een stem achter hem. ‘Het is Irvine niet. Het is Mallory.’ Anker reageerde niet. Hij moest nog steeds dit ene

stukje informatie bevestigd zien waarvoor ze meer dan achtduizend kilometer gereisd hadden.

Hij deed zijn blote hand in de zak van het jasje van de dode man en pakte er handig het tasje uit dat Mallory's vrouw zo zorgvuldig voor hem genaaid had. Voorzichtig vouwde hij het open, bang dat het in zijn handen uit elkaar zou vallen. Als hij zou vinden waar hij naar op zoek was, zou het raadsel eindelijk opgelost zijn.

Een doosje lucifers, een nagelschaartje, een bot potlood, een aantekening op een envelop over het aantal zuurstofcilinders dat ze nog hadden voor ze de laatste klim gingen proberen, een rekening (onbetaald) van Gamages voor een sneeuwbril, een Rolex horloge zonder wijzers en een brief van Mallory's vrouw gedateerd 14 april 1924. Maar dat ene wat Anker hoopte te vinden ontbrak.

Hij keek op naar de rest van het team dat ongeduldig stond te wachten. Hij haalde diep adem en sprak langzaam. 'Er is geen foto van Ruth.' Iemand riep hoera.

Boek 1
Een bijzonder kind

1892

1

ST. BEES, CUMBERLAND, DINSDAG, 19 JULI 1892

Als je George gevraagd had waarom hij naar die rots was gaan lopen, had hij je dat niet kunnen vertellen. Het feit dat hij de zee in moest lopen om zijn doel te bereiken leek hem niet te deren, al kon hij niet zwemmen.

Maar één mens op het strand toonde die ochtend een beetje belangstelling voor wat de jongen deed. Dominee Leigh Mallory vouwde zijn Times op en legde die bij zijn voeten in het zand. Hij waarschuwde zijn vrouw niet, die met de ogen dicht in een ligstoel naast hem lag te genieten van de sporadische zonnestralen, niet wetend hoeveel gevaar hun oudste zoon liep. Hij wist dat Annie alleen maar in paniek zou raken, zoals die keer toen de jongen op het dak van het dorps huis was geklommen bij een vergadering van de Mother's Union. Dominee Mallory checkte snel zijn andere drie kinderen, die zoet aan de vloedlijn zaten te spelen, zonder te letten op de gevaren die hun broertje

liep. Avie en Mary waren tevreden schelpen aan het verzamelen die door de vloed die ochtend aangespoeld waren, terwijl hun jongere broertje Trafford zich concentreerde op het vullen van zijn emmertje met zand. Mallory keek weer naar zijn oudste zoon, die nog steeds vastbesloten naar de rots toeliep. Hij maakte zich geen zorgen, want hij wist zeker dat de jongen uiteindelijk zou begrijpen dat hij terug moest keren. Maar hij stond wel op uit zijn ligstoel toen de golven tot aan de knieën van de jongen kwamen.

Hoewel George nu bijna onder water stond op het moment dat hij de rots bereikte die boven water uitstak, trok hij zich handig op uit zee en sprong van steen naar steen, totdat hij al snel op de top was. Daar ging hij zitten en keek naar de horizon. Hoewel zijn favoriete vak op school geschiedenis was, had niemand hem kennelijk over koning Knut verteld. Zijn vader keek nu wat bezorgd naar hem, terwijl de golven rustig rond de rots speelden. Hij wachtte geduldig tot de jongen zich realiseerde dat hij in gevaar was en vast wel om hulp zou roepen. Maar dat deed hij niet. Toen de eerste schuimkop over de tenen van de jongen sloeg, liep dominee Mallory langzaam naar de vloedlijn. ‘Heel goed, jongen,’ mompelde hij, toen hij langs zijn jongste zoon kwam die nu ingespannen bezig was een zandkasteel te bouwen. Maar zijn ogen lieten zijn oudste zoon niet los, al spoelden de golven nu over zijn enkels. Dominee Mallory dook de zee in en begon naar de rots te zwemmen maar met elke langzame borstslag die hij als militair geleerd had merkte hij dat het verder weg was dan hij dacht.

Uiteindelijk bereikte hij zijn doel en trok zichzelf de rots op. Terwijl hij moeizaam naar boven klom, schramde hij zijn benen

op diverse plekken, want hij had niet de zekere tred die zijn zoon daarvoor getoond had. Toen hij bij de jongen was, probeerde hij niet te laten merken dat hij buiten adem was en behoorlijk aangeslagen.

Toen hoorde hij haar roepen. Hij keek naar zijn vrouw die aan de vloedlijn stond en wanhopig riep ‘George! George!’

‘We moeten maar eens teruggaan, jongen,’ zei dominee Mallory, die probeerde niet al te ongerust te klinken. ‘We moeten je moeder toch niet ongerust maken?’

‘Nog even, papa,’ bedelde George, die vastbesloten over zee bleef staren. Maar zijn vader vond dat zij niet langer konden wachten en haalde zijn zoon voorzichtig van de rots.

Ze deden er veel langer over om het veilige strand te bereiken, omdat dominee Mallory, die zijn zoon in zijn armen hield, alleen maar zijn benen kon gebruiken om terug te zwemmen.

Toen begreep George voor het eerst dat een terugreis veel langer kan duren.

Toen Georges vader uiteindelijk op het strand neerviel, kwam zijn moeder aanrennen. Ze viel op haar knieën en knelde het kind aan haar borst, terwijl ze ‘Goddank, Goddank,’ riep en niet veel aandacht besteedde aan haar uitgeputte echtgenoot. De twee zusjes van George stonden stilletjes huilend een paar passen verwijderd van de opkomende vloed, terwijl zijn jongere broertje doorging zijn zandkasteel te bouwen, veel te jong om over de dood na te denken.

Dominee Mallory ging uiteindelijk overeind zitten en keek naar zijn oudste zoon, die weer naar de zee staaarde, hoewel de rots al niet meer te zien was. Hij begreep voor het eerst dat de jongen geen besef van angst leek te hebben, geen idee van risico's.